

+

Lov og Evangelium

ISSN 2387-5275

NR. 8

OKTOBER 2015

51. ÅRGANG

Foto: forskning.no

«Vår sjel er sluppet fri som en fugl av fuglefangerens snare, snaren er revet i stykker og vi er unnslettet.» Sal 124:7

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Redaktør: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 74 06 46 50 / 901 51 234

E-post: ingar.gangas@live.no

Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,

Dag Rune Lid og Ragnar Opstad

Layout: Kristian Gangaas

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring

sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger,

Rolfsnesvegen 892, 5420 Rubbestadneset

Tlf. 53 42 92 14 / 412 45 598

E-post: magne.ekanger@haugnett.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-
rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne
Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute
på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske
kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i
Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Daleneveien 175,

3158 Andebu. Tlf. 33 44 14 19 / 414 95 526

E-post: reidunar_heia@hotmail.com

Sekretær: Konrad Fjell, Laskengrenda 44,

3221 Sandefjord. Tlf. 915 10 064

E-post: konrad.fjell@gmail.com

Kasserer: Kari Mangelrød, Fossnesveien 13 B,

3160 Stokke. Tlf. 33 11 24 05 / 915 58 562

E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193

Dansk bankgiro: (4665) 10639360

Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL.
Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord
og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt
fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre
lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke

Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65

E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,

3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060

E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Fri som fuglen

Fra Bibelens første, blad til det siste,
har den gamle slange og drage prøvd
krefter på Guds folk, og den ugudelige
verden har vært en trofast hjelper. De
hadde gjerne slukt oss levende om de
kunne. Men Gud være takk som gir oss
seier ved Jesus Kristus!

Vår sjel er sluppet fri som en fugl
av fuglefangerens snare. Snaren er rev-
et i stykker og vi er unnslettet. Det er
og blir alle de frelstes sang.

Vi var fanget i snaren, og den store
fuglefanger, satan, hadde bestemt at vi
skulle dø. Herren alene maktet å gjøre
dette: «at fiendens listige snare brast,
som meg og min sjel og sinn holdt
fast».

Som fuglen er unnslettet og sving-
er seg i luften med jublende sang, slik
farer den frelste sjel på Åndens vinger
med lovsang opp i det høye.

Men snaren var likevel sterk! Vi
ser det best når vi er sluppet ut av den,
hvilken mektig gjerning Herren har
gjort. Vi kunne slett ikke hjulpet oss
selv. Herren får all ære.

Er du frigjort, min venn, da kan du
istemme jubelsangen: Min sjel er slup-
pet fri som en fugl av fuglefangerens
snare, snaren er revet i stykker og vi
er unnslettet. Men be hvis det ikke er
skjedd, be om at Herren frir deg ut, slik
at du ikke en gang som en fanget sjel
blir dradd ned i helvetes dyp!

*C. Asschenfeldt-Hansen,
fra bibelforklaringen
«Gullgruben»,
Antikkforlaget, 1999*

«Lammets sang»

Av Ingar Gangås

Sangen om lammet som gav sitt dyrebare blod, er en kjær sang for syndere i nød. Denne sangen blir født i hjertet når en mister troen på seg selv og får sin frelse i Jesus alene – med blikket festet på Jesus. Da er det godt å synge med Marius Giverholt (Sb 279:1):

*O Lammets blod, det dyrebare blod,
som gav meg liv da jeg ved korset sto.
Det er min trøst i all min sorg og nød,
min trygge ankergrunn i liv og død.*

Hvilken plass har egentlig sonofferlammet iblant oss i dag, i forkynnelse, vitnesbyrd og sang? Både i Det nye og Det gamle testamente er dette det store hovedtema. Den røde tråd gjennom den gamle pakt er denne: Hvor er lammet? Sonofferet på den store forsoningsdag og offerbukken som ble sendt ut i ørkenen, pekte fram imot ham som

skulle komme, Jesus Kristus. Svaret på den gamle pakts hovedspørsmål, gav Johannes døperen da han sto fram ved Jordanbredden og ropte: Se der Guds lam, som bærer verdens synd!

Vi skal i det følgende se litt på den plass Lammet har i Bibelen. Deretter skal vi spørre: Hvor er ordet om Lammet i dag? Hvilken plass har det fått i våre forsamlinger? Og til sist: Hva betyr Lammet for deg?

Frelsens dag

Allerede Adam og Eva var opptatt av når Jesus skulle komme og gjenopprette fallet. Da evangeliet om kvinnens ætt som skulle knuse slangens hode ble forkynt dem, begynte de å se fram til frelsens dag. Men de visste ennå ikke når det skulle skje. Ved Kains fødsel kan det se ut som at de tror det er frelseren som har kommet. Martin Luther oversetter siste setning av 1Mos

Innhold, oktober 2015

Fri som fuglen. Av C. Asschenfeldt-Hansen	side 2
«Lammets sang» Av Ingar Gangås	side 3
Frelsesvisshet. Av Konrad Fjell	side 9
Møtekalender.	side 11
Troens visshet. Av Erling Ruud	side 13
Våre lamper slokner (20). Av J. F. Løvgren	side 15
«Elsker du meg?» Utdrag av referat fra årsmøtet	side 18
Nytt fra bibelskolen. Av Per Bergene Holm	side 19
Årets bibelskolekull.	side 20

4:1 slik: «Jeg har fått en mann, det er Herren.» Skuffelsen må ha vært stor for Adam og Eva da de etter hvert forsto hvilken vei Kain ville gå – og sjokket enda større da han slo sin bror, Abel, i hjel. Seinere sto muligens deres håp til Set, han som ble født som en erstatning for Abel. Kanskje han kunne bli oppfyllelsen av løftet om en frelser? Men Guds time var ennå ikke kommet.

Helt fra denne tid ble det ofret lam. Det står om Abel at han ofret et av de førstefødte lam, og at Herren så til hans offer. Abel var rettferdig, og han hadde forstått det som senere ble forklart i Hebreerbrevet (9:22-24), som sier: «Etter loven blir nesten alt renset med blod. Og uten at blod blir utgytt, blir ikke synd tilgitt. Det er altså nødvendig at avbildene av de himmelske ting blir renset ved slikt, men selve de himmelske ting må bli renset ved bedre offer enn disse. For Kristus gikk ikke inn i en helligdom som var gjort med hender og bare er et bilde av den sanne helligdom. Han gikk inn i selve himmelen for nå å åpenbares for Guds åsyn for vår skyld».

Israels trøst

I Sets linje kom Noa noen år senere. Hans navn betyr: «han skal trøste oss». Både far, Lamek, og bestefar, Metusalem, har nok hørt til den lille flokk som ventet på Israels trøst. Kanskje håpet de at Noa skulle bli trøsteren som var blitt lovt. Men Noa ble bare et forbilde, i og med arken, på linje med alle de andre tegn som hele tiden pekte fram imot han som skulle komme.

Påskelammet

Den praksis som oppsto på Adams tid med å ofre lam, og som også var vanlig på Abrahams tid, ble gjentatt og påbudt på Mose tid. Ved utgangen av Egypt skulle Israelsfolket ta ut et lam for hver familie. Det måtte være et lam uten lyte, av hannkjønn, årsgammelt (2Mos 12:5). Blodet skulle strykes på begge dørstolpene og på den øverste dørbjelken (2Mos 12:7). Grunnen var at blodet skulle være et tegn for dem, og at Herren ville gå dem forbi og spare dem når han så blodet (2Mos 12:13). Moses trodde Gud. Han visste at blodstrykingen hadde en dypere mening, og at det pekte fram mot Jesus som skulle bli det egentlige sonofferlam. Seinere understrekes det på nytt hvor viktig det var at lammet skulle være årsgammelt og uten lyte (4Mos 6:14). Det var om å gjøre å være tro mot de påbud som Gud hadde gitt.

Ofring av lam

Skikken med ofring av lam var ennå vanlig da Samuel levde. I forbindelse med krigen mot filistrene står det at israelittene sa til profeten Samuel at han skulle rope til Herren om frelse for dem (1Sam 7:9): «Da tok Samuel et diende lam og ofret det helt som brennoffer til Herren». Den samme Samuel fikk være med på å innsette kong David på tronen. Men det var nok Davidssønnen, Jesus, han så fram imot og lengtet etter, han som skulle gi sitt liv som løsepenge for mange.

Herrens lidende tjener

Det måtte være underlig for profeten Jesaja å gå med budskapet om Herrens lidende tjener som tålmodig skulle føres bort for å slaktes for synderes overtredelser og misgjerninger. Han hadde selv vært rykket inn for den hellige Guds trone. Der fikk han se sin synd, og at han var fortapt. Redningen ble den gloende steinen som engelen tok fra alteret. Det var steinen som seinere ble forkastet, men som er blitt hjørnestein. Om denne står det i Apostlenes gjerninger (4:12): «Og det er ikke frelse i noen annen. For det finnes ikke noe annet navn under himmelen, gitt blant mennesker, som vi kan bli frelst ved». Jesaja visste at Jesus skulle komme en dag. Ja, så sikkert var løftet, at det ble forkynt i fortid, som om det allerede hadde skjedd: «For et barn er oss født, en sønn er oss gitt. Herredømmet er på hans skulder, og hans navn skal kalles Under, Rådgiver, Veldig Gud, Evig Far, Fredsfyrste» (Jes 9:6). Jesaja var blant dem som lengtet etter Israels trøst. Vel sju hundre år før Messias ble åpenbart, sa han: «Bryt ut i jubel alle sammen, dere Jerusalems ruiner! For Herren trøster sitt folk, han gjenløser Jerusalem» (Jes 52:9).

Og slik gikk det. Ikke rart at Simeon frydte seg i sin ånd da Jesus var født og ble båret inn i templet slik skikken var etter loven. Da tok han barnet i sine armer og lovpriste Gud og sa: «Herre, nå kan du la din tjener fare herfra i fred, etter ditt ord, for mine øyne har

sett din frelse, som du har beredt for alle folks åsyn, et lys til åpenbaring for hedningene, og en herlighet for ditt folk Israel» (Luk 2:29-32).

Lammets plass i den nye pakt

Da har vi sett at budskapet om lammets og stedfortrederen er det sentrale i den gamle pakts tid. Frelsen var knyttet til ham som skulle komme. Ved tro på ham ble synden tilgitt.

Det er ikke annerledes nå i den nye pakts tid. Hør hva apostelen Peter skriver: «For dere vet at det ikke var med forgjengelige ting, med sølv eller gull, dere ble kjøpt fri fra den dårlige ferd som var arvet fra fedrene, men med Kristi dyrebare blod, som blodet av et feilfritt og lyteløst lam. Han var forut kjent, før verdens grunnvoll ble lagt, og for deres skyld er han blitt åpenbart ved tidenes ende. Ved ham er dere kommet til tro på Gud, som oppreiste ham fra de døde og gav ham herlighet. Derfor er deres tro også håp til Gud» (1Pet 1:18-21).

Apostelen Paulus viser klart at det er Jesus som er det egentlige påskelam og sonoffer: «For vårt påskelam er slaktet, Kristus» (1Kor 5:7). Han er den eneste som kan tilgi synd, fordi han selv tok Guds vredes straff og åpnet veien til himmelen. Ved tro på ham blir du fri, og kan synge Lammets sang. Denne sangen følger Guds barn, slik som det står i sangen som Berit Berg har skrevet: «Mitt hjerte skal synge en evighet lang, om Jesus bare om Jesus». Hva større kan du tenke deg, enn å høre igjen og igjen at du er elsket av Gud

for Jesu skyld? Da må hjertet springe av fryd:

*Takk, Fader, at du var så god
mot Adams falne ætt,
du frelste oss ved Lammets blod
og gav oss barnerett.
Deg priser nå hvert åndedrag,
hvert sukk og hjerteslag.
Guds Lam, for all den kval du led,
takk, takk i evighet!*
(Hans Adolph Brorson. Sb 665:4)

Dagens budskap

Hvor er budskapet om Lammet blitt av i dag? Dersom synderen ikke blir avslørt og møter den hellige Gud som hater all synd, får han aldri behov for frelse. Samtidig merker vi at det sjelden blir tale om å leve et liv som er omvendelsen verdig. Formaningene om ikke å skikke seg lik med denne verden mister sin kraft. For så lenge vi ikke har med en levende Gud å gjøre, en fortærende ild mot all synd, da blir det i grunnen likegyldig hvordan vi lever. Gud vil jo ingen synders død, heter det, og da kan det vel ikke være så farlig? Enten det lykkes eller mislykkes, er vi i samme bås. Eller som en ungdom sa det da han ble intervjuet i et ungdomsblad om sin kristne tro: – Vi som kaller oss kristne i dag, må ikke tro at vi er så mye bedre enn andre. Flaks egentlig, at Jesus døde for oss!

Denne tankegangen er ytterst farlig, og er et hån mot Gud.

Gave og oppgave

Ordet om forsoningen, om lammet og blodet er en tung og kjedelig tale,

heter det gjerne i dag. La oss få høre noe annet enn synd og dom. Det er på tide å løsrive seg fra denne gammeldagse tvangstrøyen. La oss heller høre om oppgavene som venter på oss. Verden er i nød. Nå gjelder det å evangelisere. Vi har hørt nok om at vi er så syndige, er det ikke heller slik at vi er så unike, og at Jesus stoler på oss? Jovisst taler Bibelen om Jesus som stedfortreder, sies det, men nå har han gitt oss en oppgave å utføre. Det er vårt kall i dagens situasjon! Andre er opptatt av å danse og leke. Saken er bare den at dette fort kan bli noe helt annet enn lek. Guds ord står nemlig fast. Det kan ikke gjøres ugyldig. Og menneskets egentlige problem har alltid vært, og vil alltid være, vår fortapte stilling, og at vi står i unåde hos Gud – under hans dom og vrede. Derfor trenger vi å høre – om igjen og om igjen – om stedfortrederen Jesus som har kommet for å kjøpe oss fri med sitt eget blod. Det hjelper oss lite hva vi tenker om den saken. Spørsmålet er hva Gud sier, og det er *hans* ord vi trenger å høre, slik at vi kan komme til tro på ham!

Synd og nåde

Budskapet om synd og nåde er uforanderlig. Det betyr ikke at vi skal hegne om gamle ord og uttrykk av gammel vane. Men i møte med Jesus blir disse kjerneordene nødvendige og kjære for oss. Enda viktigere blir selve hovedsaken: Å finne en nådig Gud som kan tilgi synd, og høre om Jesus som gikk den tunge gang til Golgata for *min* skyld. Så er det mange sider fra Guds ord som skal forkynnes. Både forma-

ningene, gleden i Herren, Israels plass i frelseshusholdningen og de siste ting hører med. Ikke minst forkynnelsen om hvordan vi skal leve, har stilnet i dag. Derfor ser vi også hvor stor uvitenheten og sløyheten er blitt iblant oss. Uransakelige er alle skattene i Guds ord. Men det dreier seg egentlig om å forkynne hele Guds råd til *frelse*. Får vi møte Jesus i Ordet, blir vi for det første redningsløst fortapte. «Vi blir så små hos Jesus, det vil han vi skal bli», synger vi i en sang (Sb 711:2). Og for det andre blir det så vanskelig å fortsette å leve i synden. Syndelivet taper sin glans. Da blir det om å gjøre å høre Jesus til, være sammen med ham, og eie syndenes forlatelse. Budskapet om Jesus som kjøpte meg til Gud med sitt blod, blir den lifligste tale av alt her i denne verden. Det får betydning både for tro og livsførsel.

En høy pris

Nå skal vi være oppmerksomme på at det finnes grøfter å falle i. For eksempel forteller Ludvig Hope i sitt foredrag «Svingningar i den kristne forkynning» om «den Klausianske vekkelse» på Sunnmøre. Da var det en tid veldig om å gjøre å tale ekstra mye om blodet. Forkynnerne kunne si til hverandre da de skulle ut på møte at nå må du «henge mye blod på kroken». Det hele utartet og utviklet seg etter hvert til å bli en syndfrihetslære som svingte forbi den evangeliske grensa, sier Hope. Nei, vi taler om blodet fordi det vitner om den pris Jesus måtte betale, hva det kostet ham å kjøpe oss fri.

Det gamle evangelium

Her står det kamp i dag. Det er en kamp på liv og død mellom det som Bibelen kaller «forkynnelsens dårskap» og det nye som vi godt kan kalle «underholdningslinjen». Med sorg ser vi at dans, drama, moderne rytmer, show, tryllekunst osv. tar den plassen Ordet skulle ha. Predikantene blir erstattet av entertainerne. Disse får utfolde seg til stor sorg for troens barn. Podiet fylles av ungdomskor som svinger seg i takt med den rytmiske musikken. Sangen om Lammet blir malplassert og passer ikke inn. Det er lite syn for å ta vare på den gamle musikktradisjon. Rockerytmene passer dagens ungdom bedre. Applausen har avløst gråten over synden og takken for frelsen i Jesus. Men vi sitter fattige tilbake. Ikke er det lenger sorg over synd, og langt mindre frelsesfryd og frelsesvisshet.

Måtte Gud se i nåde til oss og forbarne seg over oss med vekkelse! Vi trenger i sannhet å få høre «det gamle evangelium», slik det også lyder i barnesangen: «Det var det som frelste mor, det var det som frelste far, det gamle evangelium er like nytt i dag».

Hva betyr Lammet for deg?

Bare den som er født på ny kjenner Lammets sang. Fra gjenfødelsesøyeblikket toner takken opp til Guds trone. Er du en av dem som fryder seg når Jesus blir forkynt, eller er du kanskje redd når han blir for nærgående? Lykkelig er du som trenger å høre om

Jesus, og som ikke kan slå deg til ro hvis Jesus blir borte for deg.

*Kan du synge den nye sangen,
synder som ferdes på sorgens jord?
Å, den synges alt hist av mangen
som seg nå fryder ved himlens bord.
Men de lærte den først her nede,
den gang til Golgata de kom.
Under korset fant fuglen rede.
Men du spør meg hva synges om?*

*Hjertetringen anfører sangen,
emnet er Jesu Kristi blod.
Jeg av slangen var grusomt fangen,
men har av nåde et freidig mot.
For Immanuel gikk i striden,
løven av Juda seier vant,
slangens motstand ble altfor liten,
jeg en evig forløsning vant.
(Sb 195:1-2)*

Ordet om korset

Apostelen Paulus skriver: «For ordet om korset er vel en dårskap for dem som går fortapt, men for oss som blir frelst, er det en Guds kraft» (1Kor 1:18). Så formaner han oss til å føre samme tale (1Kor 1:10). Det er vårt kall å ta vare på dette budskapet, høre det, ta det til hjertet og gi det videre til kommende generasjoner. Uten åpenbarings ånd blir nok dette bare et godt forsett eller i beste fall et ønske om å være konservativ. Men innenfor Guds åsyn blir det annerledes. I møte med Jesus i Ordet blir det for det første en personlig sak, slik det ble for salmisten: «Ransak meg, Gud, og kjenn mitt

hjerte! Prøv meg og kjenn mine mangfoldige tanker, og se om jeg er på fortapelsens vei, og led meg på evighetens vei!» (Sal 139:23-24). Men dernest blir det også en overbevisningssak. – Dette skal ingen få ta fra meg! – Dette må andre få høre!

Frelsesgrunnen er offerlammet, fortært av Guds vredesluer. Det lød et fullbrakt – for deg. Ved troen på Jesus får du fred med Gud. Så følger Guds fred med vissheten om at du er et Guds barn.

Sangen i Paradis

I himmelen skal barn, unge og eldre, som har lært «Lammets sang» her på jord, prise Jesus i evighet fordi han kjøpte oss til Gud med sitt blod. Da skal lovsangen tone til fullkommen musikk, fri for verdens bråk og larm. Mange har prøvd å modernisere den. Verden forstår seg ikke på den, og synes det er en enfoldig sang. Men dette er en uforanderlig sang som ble skrevet i himmelen før jorden ble skapt. Carl Bang frydet seg over det samme emnet da han i 1921 skrev (Sb 242:3):

*Det er sangen om blodet
– Guds evige pakt –
om det hellige offer
han selv har fullbrakt.
Det er sangen om blodet,
den kostbare pris,
som alene kan åpne
et stengt paradis.*

Frelsesvisshet

Av Konrad Fjell

Innledning

Vi skal i dette stykket ta for oss emnet *frelsesvisshet*. Jeg vil starte med å stille spørsmålet: Er det mulig å være en kristen uten å ha frelsesvisshet?

På alle stadier i kristenlivet kan man komme i tvil og anfektelse. Dette vil den unge og umodne kristne, så vel som den gamle og erfarne, kunne oppleve.

Bibelen gir oss en rekke eksempler på dette. Troens store kjemper kom i både tvil og anfektelse. Det skjedde med Abraham, Job, David, Jeremia og døperen Johannes og mange andre. Det ser ut til at tvil og anfektelse følger med overalt hvor det er sann kristendom.

Samtidig forstår vi av Guds ord at en kristen allikevel *ikke* er i sitt rette element når han ikke har frelsesvisshet. Jesus vil at vi skal ha en stor og sterk tro på ham, som vi hører i Joh 14:1: «La ikke deres hjerte forferdes! Tro på Gud og tro på meg!» Han berømmet dem som hadde en stor tro (Mat 8:10; 15:28), og bebreidet disiplene når de ikke trodde på ham (Mat 16:8).

Vi må derfor si at like sikkert som tvil og anfektelse er en naturlig del av en kristens liv og ikke kan skade en kristen, like sant er det at en kristen ikke kan slå seg til ro med tvil og anfektelse.

Skriften sier at tro er «*full visshet* om det en håper, overbevisning om ting en ikke ser» (Heb 11:1). I 2Tim 1:12 sier Paulus: «For *jeg vet* hvem jeg tror på, og jeg er *viss på* at han er

mektig til å bevare det som er betrodd meg, til dagen kommer». Apostelen Johannes sier i 1Joh 3:14: «*Vi vet* at vi er gått over fra døden til livet», og i 5:19: «*Vi vet* at vi er av Gud. Men hele verden ligger i det onde».

Her er det ikke tvil, men visshet. Derfor må vi med Skriften i hånd si at det normale for en kristen er at han har frelsesvisshet. En sann tro kan aldri slå seg til ro med tvil og uvisshet, men sukker, lengter og kjemper etter hvile, fred, visshet og glede. Der en slår seg til ro med uvisshet om sin frelse og sitt gudsforhold, der er det noe som er galt.

Vi skal derfor i fortsettelsen se på noen forhold som vil reise seg opp som hindringer for å ha frelsesvisshet. Vi skal ved Guds ords hjelp forsøke å overvinne disse hindringer.

Jeg har satt opp fire punkter som vi skal se på. Hvert punkt innleder jeg med en påstand, «jeg kan ikke være en kristen fordi eller på grunn av det og det...» Så skal vi se hvilken hjelp vi finner i Guds ord i hver enkelt sak.

1) Frelsesvisshet og min synd

Første påstand: *Jeg kan ikke være en kristen på grunn av min synd.*

Jeg vil først bare kort nevne at dersom du ikke vil bekjenne din synd for Jesus, men vil forsvare den og leve i den, da skal du være glad om du ikke har frelsesvisshet. Dersom din uro og ufred skyldes at du lever i, eller for-

svarer synd i ditt liv, da må du omvende deg, ellers går du fortapt. Og dersom du lever i synd, og allikevel har fred og visshet, kommer du til helvete om du ikke omvender deg.

Men mange ganger er det ikke her feilen ligger. Du ønsker ikke noe annet enn å leve i lyset og bekjenne dine synder for Jesus. Du vet ikke om noen synd hos deg selv som du ikke vil bekjenne, leve i lyset med, døde eller søke å overvinne. Men allikevel er det nettopp din synd og dine mangler som kristen som hindrer deg i helt og fullt å stole på at du er en kristen.

Dette utarter seg ofte på denne måten: Når du synes du lykkes med din kristendom, da har du fred med Gud og kjenner deg glad. Da tror du at han elsker deg, og at du er en kristen. Når du derimot faller i synd og ser dine mange forsømmelser, mangler og svakheter, da har du ufred og kjenner deg ulykkelig. Da har du vanskelig for å tro at Gud elsker deg, og du tviler på at du er en kristen.

Det du i virkeligheten sier når du tenker slik, er følgende to ting: 1) Grunnlaget for at jeg kan være en kristen er at jeg lykkes med min kristendom, og 2) en kristen er ikke en synder, men er fri all synd, svakhet og skrupelighet.

Du er vel enig i at det er dette du sier med en slik tankegang? Det kan du ikke benekte. Men hvor har du så dette fra? Hvor har du lært at grunnlaget for at du kan være en kristen er at du lykkes med din kristendom, eller at en kristen ikke er en synder?

Har du lest det i Bibelen? Kan du

finne et eneste bibelvers som underbygger en slik påstand om hva det innebærer å være en kristen? Dersom du ikke kan det, da må du ha en meget sikker og pålitelig kilde å støtte deg til. For du tror mye snarere på dette enn på Bibelen.

Kan det være at denne kilden er ditt eget hjerte og din egen fornuft? Da vil jeg be deg legge merke til hva Bibelen sier om ditt hjerte og din fornuft (Jer 17:9): «*Svikefullt* er hjertet, mer enn noe annet, ubotelig sykt er det». Og om vår fornuft sier Skriften (Ef 4:18): «Deres forstand er *formørket*». De ting du støtter deg til i troens saker er altså svikefulle og formørket.

Tenk deg at du skulle gå over en smal bro som gikk over et dypt juv. Så ville du forsikre deg om at broen var sikker før du gikk over den. Ville du da spørre en som du visste var en lystløgner og bedrager? Selvsagt ikke. Men akkurat dét gjør du når det gjelder ditt liv som kristen. Du lytter til et svikefullt hjerte og en formørket forstand i det som har med ditt gudsliv og troens saker å gjøre.

Det beste du kan gjøre er at du begynner å fornekte både ditt hjerte og din forstand. Begge er like upålitelige, løgnaktige og feilaktige når det gjelder troens saker. Vi kan med Skriften i hånd slå fast at ditt hjerte og din forstand *aldri* vil gi deg et sant svar i spørsmål som har med troen å gjøre. Aldri!

Så skulle du vende deg til den eneste pålitelige og sikre kilden vi har her i tilværelsen, nemlig Bibelen. Alt det som står her er talt av ham som sier om seg selv at han er Sannheten. Ham

Møtekalender

Oktober

7.-11.	Varhaug Sigbjørn Agnalt
11.	Årnes Asbjørn Fossli
16.-18.	Askim Rune Karlsson
20.-25.	Østre Kvelde Gunnar Nilsson
30.-1.11.	Vedavågen Per Bergene Holm
30.-1.11.	Tysse, Samnanger Ingar Gangås

Høstleir 23.-25. oktober

Haugli leirsted, ved Flekkefjord
Fra 8. klasse og oppover
Talere/ledere: Atle Barkve, Kristian
Fjære, Martin Fjære, Lars Fossdal

Program:

Fredag:	20.00	Fossdal
Lørdag:	09.30	M. Fjære
	11.00	M. Fjære
	19.30	K. Fjære
Søndag:	10.30	K. Fjære

Påmelding: Olav Fossdal (919 91 040)

November

3.-8.	Tørvikbygd Lars Fossdal
6.-8.	Nærbø Gunnar Soppeland
7.-8.	Årnes Martin Fjære
13.-15.	Snillfjord Ingar Gangås
15.	Randaberg Lars Fossdal
22.-23.	Askim Reidar Thorbjørnsen
24.-29.	Mosvik Sigbjørn Agnalt
25.-29.	Gyland Per Bergene Holm
29.	Randaberg Eivind Gjerde

Bibelkurs 10.-15. november

Bibelskolen på Fossnes

Talere: Jan Bygstad, Claus Munk
(DK), lærerne

Program: *nll.no*

Påmelding: André Heian (411 01 223)

kan du stole på, tro på og sette din lit til. Ingen annen.

Hva sier så Bibelen om hva som er grunnlaget for at jeg kan være en kristen? Og hva sier Bibelen om det at en kristen har en syndig og ond natur – er det uforenelig med å være en kristen?

Først skal vi se i Efeserbrevet (1:4-

6): «For *i ham* har han utvalgt oss før verdens grunnvoll ble lagt, for at vi skulle være hellige og ulastelige for hans åsyn. I kjærlighet har han forut bestemt oss til å få barnekår hos seg *ved Jesus Kristus*, etter sin frie viljes råd, til pris for sin nådes herlighet, som han gav oss i Den Elskede». →

Hvordan kan du få barnekår hos Gud, det vil si: være en kristen? Stod det noe om å lykkes med din kristendom, få det til å leve som en kristen osv.? Ingenting! Hva stod det? «Ved Jesus Kristus». Mer behøver vi egentlig ikke å si. Hva er *grunnlaget* for at jeg kan være en kristen? Jesus! Det er hele svaret. Hvorfor er *jeg* en kristen her og nå? Svar: Jesus!

Gud ordnet med grunnlaget for din og min frelse allerede før verdens grunnvoll ble lagt, og hele frelsesplanen ble fullført for 2000 år siden på Golgata ved hans Sønn Jesus Kristus.

I Jes 53:5 står det: «Men han ble såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger. Straffen lå på ham, for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom». Grunnlaget for din fred med Gud, er at Jesus har sonet for alle dine synder ved at han tok straffen for dem. Dette er noe han *har* gjort, og det er et verk som er *fullført*.

Når Gud skal se etter om alt er i orden med din kristendom og ditt barnekår hos ham, da ser han på *Jesus* og ikke på deg. Han regner over hode ikke med deg, og kommer heller ikke på noe tidspunkt til å gjøre det. Du kommer ikke i betraktning når det gjelder grunnlaget for at du kan være en kristen.

Du kan heller ikke med din synd ødelegge dette grunnlaget, for dette grunnlaget består nettopp i at Jesus tok straffen for all din synd da han døde på korset. På den måten tok han bort, en gang for alle, det som hindret deg i å være en kristen, nemlig synden. Og da er det jo ikke lenger noen nød (Heb 7:27; 9:12).

Men det var også en annen konsekvens av vår feilaktige tankegang, nemlig at vi i virkeligheten tror at en kristen ikke synder. For dersom jeg ikke kan tro at jeg er en kristen på grunn av all min synd, da sier jeg ikke noe annet enn at en kristen er fri fra all synd, og synder ikke. Da har vi kommet til den andre påstanden vi skal se på, nemlig:

2) Frelsesvisshet og synd gjort etter at jeg er blitt en kristen

Jeg kan ikke være en kristen fordi jeg har syndet etter at jeg er blitt en kristen.

Hva sier så Bibelen om dette? Bibelen gjør det klart at en kristen til en hver tid og på alle stadier i sitt kristenliv er to ting samtidig, og han er begge deler helt og fullt, nemlig både en synder og rettferdig. *Simil Justus et Peccator*, sa Luther, samtidig synder og rettferdig. Du er helt og fullt en synder, og samtidig fullkomment rettferdig og hellig for Gud.

Dersom vi bare kunne ha dette klart for oss, da ville en av de største hindringer for å ha frelsesvisshet være ryddet av veien. Men dette er sannelig ikke lett å lære, og i virkeligheten kommer vi nok aldri riktig til å lære det.

Når vi faller i synd, og ikke minst synder vi trodde vi hadde overvunnet, da blir vi overrasket, forskrekket, redde og tenker: Hva er *dette*? Jeg er nok ingen kristen som har falt i en slik synd, og i alle fall ikke dette som jeg trodde jeg var ferdig med. Nå er det ute med meg!

Men da kan jeg forsikre deg og si

Troens visshet

Av Erling Ruud

Direktøren for et stort amerikansk fengsel fikk utvirket hos statens guvernør, at en av de livsvarige fangene skulle bli benådet hvert år. Det skulle være den som hadde oppført seg best. – Da dagen kom, ble alle fangene ført ut. Guvernøren var selv kommet, og han trådte nå fram med et dokument hvor navnet på den frigitte fangen sto. Under åndeløs taushet leste han navnet. Han ventet at en av fangene skulle komme løpende fram, men ingen kom. Han gjentok navnet høyere. Fremdeles kom ikke fangen fram. Presten, som kjente fangen godt, fortalte at han så ham hele tiden og prøvde å gi ham tegn. Men hver gang guvernøren leste hans navn, snudde han seg, for han trodde at det måtte være en annen. Først da fengselspresten hentet ham og lot ham lese sitt navn som sto på dokumentet, trodde han at det var sant.

Et hvert ufrelst menneske er fordømt til livsvarig, ja evig fangenskap under synden og satan. Det er ikke underlig at de fleste har vanskelig for å tro budskapet om full og

hel frigjørelse. Det er for enkelt og for lett. – Mange unge er forferdet over sine tunge lenker, over sitt slaveri under lysten og synden. De vil så gjerne bli fri. De vil så gjerne tro på Jesus. Men de får det ikke til.

Vi får aldri visshet om frelsen ved å tenke og gruble, ved å veie for og imot. Frelsen går over vår fatteevne og fornuft. Men ved å studere frihetsbrevet, ved å sette seg grundig inn i Guds ord om frelse for syndere, om frihet for fanger, om sunnhet for syke sjeler, ved at vi hører og stadig leser Guds eget ord, kommer troen av seg selv og blir til personlig visshet. *Jesus er ikke bare troens opphavsmann, han er også troens fullender* (Heb 12:2).

*«Dype, stille, sterke, milde
guddomsord fra himmelhavn,
kaller, beder, sjeler leder
til den gode hyrdes favn.*

*Vitner om hva oss er givet:
Jesus er vår vei til livet»*
(Theodor W. Oldenburg, Sb 7:1)

«I Lyset», Lutherstiftelsen, Oslo, 1939.

at den eneste som er overrasket over at du synder, det er deg selv. Gud er ikke spesielt overrasket. Og årsaken til at du blir overrasket, er at du trodde at når du ble en kristen, så var du ferdig med synden på en slik måte at den onde naturen i deg ble tatt bort,

og du ikke mer kom til å falle i synd.

Og om du ikke ble ferdig med all synden med en gang, så trodde du i alle fall at du mer og mer skulle overvinne synden slik at du ikke kunne falle i gamle synder, at den syndige lysten ikke ble så syndig og skitten og uren

som den var før. Du tenkte at ditt onde hjerte gradvis skulle bli mindre og mindre ondt, slik at mens du før hadde lyst til veldig onde og syndige ting, skulle du etter hvert ha lyst til mindre onde og syndige ting. Til slutt skulle hjertet ditt være helt rent. Men stemmer dette med Bibelen?

Bibelen gjør det klart at ditt onde hjerte er *like* ondt og syndig *hele* tiden, også etter at du har blitt en kristen. Vi har allerede sitert fra Jeremias (17:9) som sier: «Svikefullt er hjertet, mer enn noe annet, ubotelig sykt er det. Hvem kjenner det?» Skaden i ditt onde hjerte er *ulegelig*.

I Rom 8:7 sier Paulus om vårt kjød: «Kjødets attrå er jo fiendskap mot Gud, for det er ikke Guds lov lydige, kan heller ikke være det». Og i Rom 7:18 sier han om seg selv som kristen: «For jeg vet at i meg, det er i mitt kjød, bor *ikke noe godt*».

Paulus, denne hellige mann, hadde et kjød som ikke kunne være lydige mot Gud, og som det ikke var noe godt i. Dette onde kjødet gjorde at også han syndet (7:15): «Jeg skjønner ikke det jeg gjør. For det jeg vil, det gjør jeg ikke. Men det jeg hater, det gjør jeg».

Ditt onde hjerte kan ikke forandres. Ikke engang Gud kan forandre det. En kristen har et like ondt hjerte som et hvilket som helst ugudelig menneske.

Samtidig er en kristen helt og fullt rettferdig og hellig for Gud i Jesus Kristus. Når du ved troen blir rettfærdiggjort for Gud, setter Gud deg i Jesus i himmelen. Dette nyskapte liv som er skjult i Kristus Jesus, ble ditt egentlige

og virkelige «jeg» da du kom til tro (Kol 3:3): «Dere er jo døde, og deres liv er skjult med Kristus i Gud». «Derfor, om noen er i Kristus, da er han en ny skapning, det gamle er forbi, se, alt er blitt nytt» (2Kor 5:17).

Og når Gud ser deg, ser og regner han bare med ditt nye menneske og det du er i Kristus Jesus. Når du faller i en eller annen synd, eller ser en eller annen svakhet hos deg, fører ikke det til at du faller ut av nåden og kommer bort fra Jesus. For den ytre synd som du har gjort og som gjør deg så redd og som du er så opptatt av, er i virkeligheten bare toppen av isfjellet og som dråpen i havet.

Problemet med synden stikker nemlig mye dypere enn de ytre og konkrete synder. Saken er at du *er en synder* slik som du er i deg selv (og aldri kommer til å være noe annet), og derfor *synder* du. Men dette at du *er* en synder, det ordnet Jesus da han døde på korset. Skriften sier at hele syndelegemet ble med opp på korset, og han sonet for alt det du *er* (Rom 6:6).

Din onde natur, ditt onde hjerte, kjødet, det blir du ikke kvitt før du går ut av denne verden. Da blir du kvitt alt sammen, men ikke før.

Dersom du skal få frelsesvisshet må du begynne å regne med det Bibelen sier om at du er helt og fullt en synder i deg selv, og samtidig fullkommen rettferdig, hellig og ren i Jesus.

Forts. i neste nr.

Våre lamper slukner (20)

Av J. F. Løvgren

Båtbygger Lyngheids vitnesbyrd om at Jesus sto utenfor menighetens dør og banket, hadde uroet mange, deriblant pastor Bjørnås og grosserer Mobekk. Bjørnås inviterte Ling til å ha vekkelsesmøter, men hans appellforkynnelse var mer kraftfull og uten liv enn sann bibelsk og sjelesørgerisk. Vakte ungdommer kom til båtbyggeriet og Lyngeid for å få hjelp. Ling kom i sjelenød i møte med Lyngeid, og måtte reise hjem. Bjørnås og Mobekk ville helst kaste Lyngeid ut av menigheten, men Bakke støttet ham. Emly Mobekk fikk fred med Gud ved hjelp av sin bestemor. Mange var engstelige på grunn av et syn på himmelen. Stian Røst prøvde å ta sitt eget liv. Grosserer Mobekk fikk hjerteproblemer. Ling så inn i evangeliet og kom tilbake for å ha møter. Pastor Bjørnås ble sendt på sykehus, men Ling fortsatte med møtene inntil Bjørnås var tilbake. Både Bjørnås og menigheten var berørt av vekkelsen som nå fulgte Ling, men snart kom alvor i bakgrunnen. Forberedelsene til den kommende jubileumsfesten opptok dem. Stian Røst hadde det ikke godt. Underslaget plaget ham. Lyngeid hadde rådet ham til å bekjenne og gjøre opp med Mobekk, men for å ikke ødelegge den kommende festen, bestemte han seg for å vente...

Red.

26.

Den store dagen var kommet, Guds samfunns femtiårsfest.

Det var blitt solgt et begrenset antall billetter, men enda ville kirken bli overfylt så det ut til. Dørene sto ikke stille, og festkleddene mennesker strømmet på. Menighetstjenerne hadde nok å gjøre med å anviser plass. I garderoben var det trengsel.

Korene var tidlig ute i dag. Sangere og musikkinstrumenter fylte plattformen. De unge mennesker hadde alt lampefeber. Generalprøven på kantaten hadde gått dårlig. Det var i frisk erindring, for det var ikke lenger siden enn i går de hadde lurt seg til å synge den over, enda de alle hadde stått på hodet i annet arbeid i anledning festen.

Alle byens kristelige ledere var innbudt. En del av dem var kommet, eller ville komme, fra begynnelsen av. Enkelte ville komme senere, når de var ferdige med møtene i sine egne kirker, eller når de selv hadde talt.

Bjørnås var som en hel fest alene, enda en skygge av den nøden han nylig hadde vært i, lå over ansiktet hans. Han løp smilende nedover gangene og møtte de innbudte så fort han fikk øye på dem, og førte dem til en reservert plass på den ene siden av plattformen. Kollegene klappet hverandre på ryggen og trykket hendene hjertelig.

Foran midtrekken, som var rykket

en del tilbake, var det dekket et festlig bord. Der var en overdådighet av høstens roser i boller og vaser, mellom dobbeltarmede sølvlysestaker. Gran-kranser slynget seg om stolpene som bar galleriene og langs gesimsene. På veggen bak talerstolen lyste et par årstall innrammet i grønt. Nedenunder hang det noe, dekket av et mørkt klede. Det så hemmelighetsfullt ut, enda det ingen hemmelighet var at *der* hang maleriet av pastor Bjørnås. Det ville siden bli flyttet ut i lillesalen.

Det ga en viss feststemning bare å se på det publikum som fylte kirken. Det var stort sett en reklame for byens skreddere og syersker og frisérdamer. Det var en levende forsamling. Smil lyste opp gjenkjennende når noen nye kom. Håndtrykk og vennlige ord ble vekslet. Alle på en benk flyttet seg velvillig for å gi bedre plass. Stillferdig prat summet alle steder, med litt høyere utrop inn imellom over det stilfulle arrangement. Men mellom de glade ansiktene var det mange som bare var preget av alvor. Det var hele grupper av dem. Hele forsamlingen klumpet seg, uten egentlig å beregne det, sammen i forskjellige lag. De satt hop ved hop. Det evige skille mellom menneskene var her illustrert i det små – sinnets skille. Frigjort samlet seg til frigjort, og trell til trell.

Men det var det å merke at trellene så mest frigjort ut. De virkelig frigjorte sørget over «Israels skade», og så derfor mer trellbundne ut med sine alvorlige ansikter.

Hele familier var kommet ut på

denne menighetens høytidsdag. Det var mange mindre barn. Lyngeid var sammen med alle sine. Gamle fru Mobekk og Emly satt i nærheten. Den gamle så litt åndsfraværende ut, som hun stirret rett fram for seg langt av sted. På den andre siden, nokså høyt oppe, satt sønnen med sin hustru. Hun så rent ung ut i dag, av en eller annen grunn. Mobekk var en tanke gusten mellom de røde ansiktspartier. Hans hjerte hadde nok ikke ennå sluttet med å rope varsko.

Korets damer var i hvitgule bluser, og mennene hadde hvite slips. Også Røst hadde hvitt skjortebryst. Han satt mellom de andre, lutende og fortent. Det så ut som han var nervøs.

Forsamlingen falt mer til ro. Bare nå og da kom en forsinket deltaker.

Bjørnås tok et overblikk over saken og så på klokka. Så ga han et nikk i retning av orgelgalleriet hvor organistens øyne voktet på ham.

Plutselig satte orgelet, ledsaget av en del fioliner og celloer, inn med en brusende festmarsj. Festen var begynt.

Forsamlingen snudde seg for å se. Et øyeblikk etter var den falt til ro, grepet, betatt. Alt nå var det klart at festen ville bli en suksess. Bjørnås' øyne strålte begeistret, mens han lot blikket gli rundt til sine innbudte kolleger og deres hustruer, som om han ville si:

– Ser dere! Vi har virkelig noe å by på.

Det var makt i salmen som ble sunget etterpå. Det var arrangementskomitéens formann som ledet festen.

Han holdt en anslående velkomsttale. De hadde etter fattig leilighet søkt å gjøre alt så festlig som mulig. Måtte nå også forsamlingen føle det godt og ha det hyggelig. Han trodde nok, at hvis han kjente menighetens sangkrefter rett, ville det intet bli å utsette på underholdningen. Her bukket han i retning av instruktøren som nikket forlegen tilbake med sitt skallete hode.

Med hensyn til det oppbyggelige ville vel ikke deres kjære pastor fornekte sine gode tradisjoner som taler. Dessuten hadde de den glede å ha som gjester byens predikanter, som også ville bidra sitt til at festen måtte bli vellykket. Ellers ville han henstille til alle de tilstedeværende å prege stemningen med mest mulig av lyst humør. De var altså hjertelig velkomne alle sammen.

En kort bønn.

Musikkoret ga et par nummer, og Bjørnås steg på talerstolen.

Det lyktes også ham å finne tonen, den verdige, som passet til anledningen. Han ga en utsikt over de femti år og dvelte ved den oppbyggelige side. Det mer historiske ville komme senere. Bjørnås var beveget. Den store framgangen menigheten hadde hatt, var gledelig. Han var takknemlig for at han hadde vært med og bidratt en smule til det gode resultat. Men det hadde nok ikke lyktes, hvis ikke de forskjellige korporasjoner innen menigheten hadde vært så villige til å la seg bruke, og vært så godt ledet av de respektive formenn. Bjørnås strødde

viraken ut rundhåndet. Men jo mer røkelse han brente av, jo mer duftet det om hans egen person. Gud ble tildelt æren for alt, enda Bjørnås spiste innmaten ut av brødet og slengte skorpene til den evige. Det var egentlig en takk til Gud for at han hadde gjort menigheten og dens korporasjoner med dens ledere så glinsende og store.

Den dypfølte tale fikk tårer til å blinke rundt om i forsamlingen. Det var noe stort i dette å tilhøre denne menigheten.

Etter talen skulle kantaten fremføres. Hver deltaker i festen skulle ha et eksemplar av den. Den ble delt ut nå. De hvite heftene flagret som duer nedover benkeradene.

Et bilde av kirken med stråler av sol pranget på første side. Inni var den høystemte kantaten, som i kunstneriske og litt uforståelige uttrykk skildret menighetens utvikling fra en ringe begynnelse til den sterke posisjonen den hadde i dag.

Koret stemte i. Musikken stod godt til teksten. Instrumentene falt inn i sine partier. De smeltet sammen med sangen til en betagende symfoni. Folk satt som naglet til benkene.

Da stykket var ferdig, var det lydløst stille.

Så braket bifallet løs.

Noen av de innbudte så litt betuttet ut, men tenkte at de brukte det vel slik her, og klappet høflig med.

*Utdrag fra
«Våre lamper slokner»,
Antikkforlaget 1993.
Forts. i neste nr.*

«Elsker du meg?»

Utdrag av referat fra årsmøtet

Årsmøtet for NLL ble avholdt 9. juli på Fossnes. Helge Mangelrød innledet med andakt over teksten fra Joh 21:15-17, hvor Jesus spør Peter tre ganger om han elsker ham. Vi ble blant annet minnet om hvor godt det er for oss troende å vite at Jesus vet hele sannheten om oss, og at han likevel kaller på oss, slik som det står i sangen: «Du visste alt om meg før du meg kalla, og gav meg plass ved nådens rike bord» (Sb 360).

Etter at Lars Fossdal hadde hatt minneord over de som var gått bort siden forrige samling, fortsatte møtet med årsmeldingene fra landsstyret (ved Reidar Heian), bibelskolen og arbeidet i Moldova (ved Per Bergene Holm) og litteraturarbeidet i Sør-Amerika (ved Ingar Gangås).

Det ble nevnt at 20–22 hadde søkt om opptak som elever ved bibelskolen til høsten, og at det arbeides med en revidering av fagplanene i henhold til dagens krav, uten at dette skal ha noen innvirkning på selve undervisningen.

Vi fikk høre at forrige kull la sin avslutningstur til Moldova i midten av juni, og det ble videre nevnt at Vladimir Moseers besøk til Norge under sommersamlingen måtte utgå grunnet dårlig helse.

Litteraturarbeidet i Bolivia og Peru gir stadig nye kontakter, og det er stor interesse spesielt for hefter og bøker av Carl Olof Rosenius. Marit og Ingar Gangås har sagt seg villige til å benytte mer av sin tid i Sør-Amerika framover,

noe årsmøtet gav enstemmig støtte til. Forlaget «Såmannen» er et selvstendig arbeid som ønsker å være til hjelp og støtte for de lutherske kirkene i Andesområdet, og ellers andre kirker som har interesse for «luthersk» litteratur.

Årsregnskapet for NLL viste et overskudd på kr. 52 916, etter overføringer på kr. 380 000 til drift av bibelskolen. Det har vært en liten nedgang i gaver og kollekter fra foreningene i forhold til året før. Bibelskolen på Fossnes hadde et driftsresultat på kr. 40 197 av en omsetning på kr. 1 457 300, etter nevnte overføringer fra misjonen.

Reidar Heian og Dag Rune Lid ble gjenvalgt som medlemmer til Landsstyret. Atle Barkve ble 1. varamann, og Fredrik Thorbjørnsen 2. varamann. I tillegg består styret av: John Flaten, Jan Ove Heggdal og Magnus Samdal.

Revisor til hovedkassen i NLL er Magne Ekanger og John Flaten, med Tollef Fjære som varamann. Lars Fossdal ble gjenvalgt til valgnemnda, med Karl Bø som 1. varamann, fra før sitter Martin Fjære og Steinar Kvalvik.

Ingar Gangås har vært sekretær i Lekmannsmisjonen siden 2005 og hadde bedt om å få tre av etter årsmøtet. Formann i Landsstyret, Reidar Heian, takket på vegne av misjonen, for arbeidet han har nedlagt, og villigheten han har utvist i stillingen som sekretær for NLL i disse årene.

Ref.: Per Olav Kapstad

Nytt fra bibelskolen

Av Per Bergene Holm

Lørdag 22. august kunne vi ønske velkommen til åpningsfest på Fossnes igjen. I år begynte 22 elever. De fleste kommer fra Norge – fra Namdalen i nord til Lyngdal i sør, men også fire fra Sverige, to fra Moldova og to fra Filipinene.

I skrivende stund er vi allerede godt i gang med skoleåret. Det er en aktiv og interessert flokk som fyller klasserommet, og det mangler ikke på spørsmål i timene. Det er fint å oppleve. Må Guds Ånd få føre den enkelte inn i skattene i Guds ord og grunnfeste den enkelte i troen på Jesus!

Husmor Reidun Asdahl (vikarierer for Ågot Lavik dette året) kan også fortelle at det går med relativt store mengder mat når flokken inntar matsalen. Det tyder både på høyt aktivitetsnivå og at maten smaker! Det har vært en hektisk start i kjøkken og internat, hvor mye skal legges til rette, organiseres, kjøpes inn, lages og serveres, og det er behov for noen ekstra ressurser på personalsiden for å få alt til å gå i hop. Det ser ut til å løse seg.

Fra 2.-6. september var hele skolen på tur til Hardanger. Elever og personale deltok på møter i Dimmelsvik, Vardalsøy, Tysse, Steinsdalen og Bergen (Ja til livet – aksjon og ungdomsforeningsmøte i DELK). Vi reiste fra Vestfold i øsende regn, men fikk noen fine dager med sol i Hardanger og Bergen. Guttene fikk bo på Sæleset og jentene

på gården Bøhn, og vi ønsker å takke hjertelig for at det var lagt så godt til rette for oss!

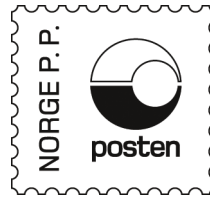
Her på Fossnes har det skjedd mye det siste året. Gårdsplassen overfor Ekely er rustet opp og asfaltert. Området rundt parkeringsplassen nedenfor Solbakken er fylt ut og jevnet til, og nå spirer gresset der. Neste år vil vi ha langt større plass til camping, og kanskje også litt plass til uteaktiviteter. Vi er i ferd med å avslutte et kjøp og et makeskifte som innebærer at vi får eiendomsrett til både parkeringsplassen og området rundt. Vi er også i ferd med å avslutte fradeling og salg av Furulund.

Inne pusses det stadig opp, og Olav Bergene Holm sr. med medarbeidere har gjort en stor innsats med å male vegger og tak, legge teppefliser i ganger og aktivitetsrom. Det mangler bare litt igjen før vi har ferdig et helt nytt aktivitetsrom og en sovesal nede i kjelleren på Ekely. Det er kjærkomment, når vi nå har så mange elever og studenter i internatet. Det er helt fullt på Ekely dette året, og på Solbakken har vi bare et par ledige rom igjen.

Alle som ønsker å komme er likevel velkommen til kursuka i november. Elevene vil bo på sovesalen og sammen på noen rom, slik at det frigjøres plass til gjester. Vi skal sørge for plass til alle!

Vær med å be for personale og elever, at Guds ord kan få bo i våre hjerter og gjøre sin gjerning i blant oss!

L&E

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Årets bibelskolekull

Bakre rekke fra venstre: Jakob Erlandsson (Vassmolösa, Sverige), Erik Björn (Nybro, Sverige), Jakob Knutzen (Spillum), Ruben Fjell (Bangdalen), Thomas Straumstein (Norheimsund), Dag Øyvind Larsen (Kvelde), Mattias Aarsland (Kvernaland), Sunniva Straumstein (Fogn), Arne Bjarte Lid (Norheimsund) og Sofia Eriksson (Upplands Väsby, Sverige).

Foran fra venstre: Roar Fossdal (Gyländ), Johanna Theresia Nygård (Månkarbo, Sverige), Ingeborg Hegge (Namsos), Violeta Kinsakova (Moldova), Elise Fjell (Bangdalen), Kristine Bergene Holm (Kvelde), Rebekka Andersen (Lyngdal) og Lovise Frafjord (Fogn).

Ikke til stede: Vian Deborah Eriksen (Tønsberg), Renan Castanares Macalinalao (Filippinene), Rhea Pagulongan (Filippinene) og Olga Zveaghiteva (Moldova).